

„kilakoltatott” és a „védett” zsidók ellentétes irányú tömeges mozgása – mindnyájan cipelték még megmaradt kevés holmijukat – a júniusi jelene-
teket idézte fel, amikor a budapesti zsidók tízezrei költöztek a csillagos há-
zakba. Sőt ha lehet, a körülmények most még rosszabbak voltak, tekin-
tetel a nyilasok garázdálkodására, fosztogatására, a tehetetlen zsidók öldöklésére. A „védett” zsidókat sok esetben inkább bántalmazták, mint a „védteleneket”, mert a nyilas bandák gazdagabbnak tartották őket. Sok védett zsidót letartóztattak és az Andrássy út 41. vagy a Szent István körút 2. sz. alatti nyilas pártházba vittek, ahol a nyilas vallatók kirabolták őket, és gyakran menlevelüket is összetépték, amikor „védett” státusukra hivatkoztak.⁷⁸

A Zsidó Tanács képtelen volt úrrá lenni a helyzeten. November 31-én táviratozott Szálasinak és összes miniszterének, alkalmat kérve tőlük a zsidó közösség szomorú helyzetének megtárgyalására. Azok a miniszterek, akik egyáltalán válaszra méltatták a Tanácsot, cinikusan és elítélően nyilatkoztak. Például Budinszky László igazságügy-miniszter azt állította, hogy a zsidók tervezett eltávolítása Budapestről maguknak a zsidóknak az érdekeit szolgálja, megkíméli őket a főváros csatatérré alakulásával járó esetleges veszélyektől. Figyelmeztette őket, hogy a velük való bánásmód magatartásuktól függ, mert a magyar nemzet érdekeit feltétlenül meg kell védeni a zsidók áruló tevékenységétől. Követelte, hogy a zsidók használják fel befolyásukat barátaiknál – a semleges és ellenséges államoknál – annak érdekében, hogy szűnjenek meg a magyar nemzet elleni támadások. Kemény Gábor báró elítélte a zsidó vezetőket, amiért állítólag nem készítettek el a megmaradt budapesti zsidók névsorát „a belügyminiszter kérése szerint” – a belügyminiszter ezt sose kérte –, de megígérte, hogy vizsgálja a táviratban fölvetett kérdéseket. A zsidók helyzete azonban egyre romlott.⁷⁹

Habár a „védett” zsidók talán személyesen nagyobb fizikai biztonságban érezték magukat, mint a „nem védettek”, a két csoport helyzete alapjában véve azonos volt. Ez visszatükröződött a „nemzetközi gettó” életkörülményeiben, ahol valódi menlevelekkel rendelkező, csaknem 15 600 zsidót irányítottak annyi lakásba, ahányban azelőtt csak 3969 személy lakott. Még ezeket a lakásokat sem lehetett mind igénybe venni, mert sokukban hamisított menlevelekkel rendelkező zsidók laktak. A svájci menlevéllel rendelkező 7800 zsidót például először mindössze 60 épületbe irányították. A svájci követség közbé-
pésére még 12 épületet kaptak. Mivel jó néhány már teljesen vagy részben foglalt volt, az újonnan jötteknek sok esetben a nekik szánt lakások helyett más épületrészekben kellett szállást keresniük (padlá-